

Jeg anfører kun dette eksempelvis for derigennem at vise, at de smaa Samfund, som ligger derovre ved Ruslands Vestgrænse, vil ofre noget paa at bevare den Frihed og den Selvstændighed, de har faaet nu efter Verdenskrigen. Det er ogsaa en given Sag — det forstaar vi udmærket godt —, at de ligger i allerhøjeste Grad paa en udsat Post.

Vender jeg mig dernæst til det Lovforslag, vi her staar overfor en Vedtagelse af her i det folkevalgte Ting, finder jeg det meget beklageligt, at en dansk Regering med et Flertal her i Folketinget gennemfører dette Lovforslag paa det nuværende Tidspunkt. Fra Venstres Side mener vi, at man, hvis dette Lovforslag skulde blive ophøjet til Lov, i Virkeligheden tilkendegiver, at vi ikke vil opfylde de Pligter, vi har som Medlem af Folkenes Forbund, saaledes som vi ser paa hele Situationen, ja, at vi — desværre, maa vi sige — flygter langt bort fra det, der i særlig Grad er blevet lagt Vægt paa af de betydende Ordførere, der har udtalt sig i Folkenes Forbund ved de Konferencer, der har været i de senere Aar: Loyalitet og Solidaritet. Det er det, vi bør sætte i Spidsen, vi skal være loyale og have Solidaritetsfølelse, hvis der i det hele taget skal være Mulighed for, at Arbejdet indenfor Folkenes Forbund skal lykkes. Den ene Gang efter den anden er der slaaet paa, at vi maa være loyale og solidariske, men det er vi efter vor Opfattelse, som sagt, ikke, hvis vi gennemfører det Lovforslag, der her er Tale om. Vi vil komme til at indtage en fuldstændig isoleret Stilling, og det er netop det, som den fremragende svenske Socialistfører Branting den ene Gang efter den anden har advaret imod, vi maa ikke isolere os, vi maa være paa Linie med de andre Magter. Man maa endelig ikke tro, at Lovforslaget ikke har vakt betydelig Opsigt i Udlandet, det er vi ogsaa klar over, vi her inde i den danske Rigsdag, naturligvis i særlig Grad vi, der har deltaget i Udvalgsarbejdet. Vi har i Udvalget faaet en Række Udtalelser, som har staaet i Blade i de forskellige Lande, en Række Avisudklip, hvoraf man kan se, hvorledes Lovforslaget er blevet omtalt i Verdenspressen. Endvidere har — men det er noget, jeg ikke nærmere vil omtale — Gesandterne, de danske Udsendinge

i de forskellige Lande, indberettet, hvad de med Hensyn til denne Situation for Danmarks Vedkommende har ment at maatte sige til den danske Udenrigsminister og den danske Regering. Jeg forstaar fuldt vel, at vi ikke her for aabent Tæppe kan diskutere disse Indberetninger fra Gesandterne, men det, der har givet Anledning til, at vi i Udvalget har maattet anmode om at blive bekendt med disse Gesandtindberetninger, var hele den Maade, hvorpaa Forsvarsministeren — i Virkeligheden ganske utilbørligt — har udtalt sig om disse Gesandtindberetninger; vi maatte saa naturligvis fordrø ogsaa at blive bekendt med, hvad der stod i dem, og jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende er kommet til en ganske anden Opfattelse end den, den højtærede Forsvarsminister har faaet ved at læse disse Indberetninger. Jeg er nærmest forbløffet over, at han har kunnet udtale sig saaledes, som han har gjort. Ved at sammenholde, hvad vi har faaet at vide, dels med de offentlige Aktstykker, som er tilgængelige for alle og enhver, og dels med, hvad vi paa anden Maade indenfor Udvalget har faaet at vide, er jeg i høj Grad forbavset over, at en dansk Regering og en dansk Udenrigsminister i dette Øjeblik kan paatage sig Ansvaret for, at dette Lovforslag vedtages i det danske Folketing. Der er i det hele taget mig bekendt ikke nogen ansvarlig Politiker i noget Land, der i dette Øjeblik vil lægge Navn til et lignende Forslag. Jeg har ved tidligere Lejligheder citeret en Række betydelige Statsmænd, der har fremsat Udtalelser, der netop stærkt gaar imod de Anskuelse, der er nedlagt i dette Forslag. Jeg nævnte for ganske nylig, da vi havde Sagen til første Behandling, den belgiske, socialdemokratiske Udenrigsminister Vandervelde. Jeg skal ikke gentage her, hvad han har sagt, jeg skal henviser til mine Udtalelser, som de faldt, da Sagen var til første Behandling i Efteraaret 1925. Naar jeg har citeret disse Mænd, kan man i Sandhed ikke sige, at der her er Tale om Røster fra nationalistiske og chauvinistiske Kredse, nej, jeg har netop med Villie omtalt Udtalelser fra saadanne Mænd, der paa det udenrigspolitiske Omraade i det paagældende Land staar saadanne Kredse fjernt.

Vi for vort Vedkommende kan ikke